

★ **DOK HOLIDEJ** ★

426

Frenk Larami

**REVOLVERAŠ
DIVLJEG SRCA**

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 426

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Franck Laramy

BORN TO BE WILD

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 25. XI 2009.

Tržište: 4. XII 2009.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Franck Laramy – BORN TO BE WILD

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

– Gospođo?

Začuvši glas iza leđa, žena zastade i prestade da se češlja. Zatim se lagano okrenula i njena duga crna kosa kliznula je na glatka ramena i pune, jedre grudi koje su s od tog iznenadnog pokreta jedva primetno zatresle. I jednom trenutku u njenim tamnim očima bljesnula je iskra straha, a odmah zatim zamenila ju je radoznalost.

Naime, pred njom je, uspravljen u sedlu i elegantan kao i uvek, sedeo Dok Holidej koji je i sam bio iznenađen izgledom osobe koju je ugledao.

– Nisam imao nameru da vas uplašim – dobacio je odmereno. – Dojahao sam peko tvorene prerije, pa sam verovao da ste me videli.

Svesna svoje lepote, mlada žena se još jednom pogledala u ogledalo, a zatim spustila pribor na ogradu verande.

– Da li se uvek ovako prikradate ženama, stranče? – upitala je, a u njenom glasu osetio se prizvuk pritaženog zadovoljstva. Dok je govorila, lagano se poigravala gornjim dugmetom na bluzi i na kraju ga ostavila nezakopčanog.

– Došao sam da napojim konje, gospođo – kazao je Dok i okrenuo se oko sebe kao da nešto traži.

– Ne znam, gospodine – odvratila je otegnuto, polako se povlačeći prema ulazu u kuću. Prateći je pogledom, Holidej je ugledao pušku naslonjenu na unutrašnju stranu zida, tik pored dovratka. – Može biti da ste vi od onih ljudi koji se nameću i misle da imaju pravo na sve. Samo da znate da se ja ne dam prevariti.

Dok je duboko uzdahnio i uzeo vođice zakačene na jabuku sedla.

– Jučerašnja peščana oluja uhvatila me je na otvorenom prostoru tako da sam izgubio put – pokušao je da objasni. – Bio bih vam zahvalan ako biste mi pomogli i pokazali pravac za Džosemiti Veli.

Istog trenutka začuo je topot kopita konja koji je dolazio niz padinu. Mlada žena se neprimetno trgla, a njene pune rumene usne su se prkosno stisnule. Pružila je ruku, zgrabila pušku koja je stajala uz dovratnik i uperila je u Holideja.

Naravno, ovaj se nije uzbudio.

– Nema potrebe da uzimate oružje, gospođo – kazao je što je mogao

mirnije. – Upravo sam vam rekao da nameravam da...

Međutim, ona je samo čvršće stisnula pušku i povikala:

– Džek, gde si? Dođi brzo, molim te!

Topot kopita postao je glasniji i odmah zatim iza kuće se pojavio jahač sa puškom u ruci. Bio je to čovek srednjih godina koji mu se odmah učinio poznat. Onda se malo zamislio i veoma brzo se setio: Džek Batler!

Čim ga je ugledala, žena je zadovoljno klimnula glavom.

– Džek, ovaj čovek mi se privukao i jasno dao do znanja kakve su mu namere. Iako sam tražila, nije hteo da se udalji.

I baš kada je Dok hteo da interveniše zbog ženine laži, lice konjanika se razvuklo u osmeh.

– Gle, gle, neka me vrag nosi! Koga to vidim? Dok Holidej?! Šta ti radiš u ovom kraju, drugar? Poslednji put kada sam čuo za tebe bio si u Sonori, a mislio sam da ćeš nastaviti dalje na zapad.

– Zdravo, Batlere – odvratio je Holidej u istom tonu, pa je mlada žena iznenađeno podigla obrve.

– Ti ga poznaješ? – zapitala je Batlera.

– Naravno da ga poznajem, Besi – dobacio je prilazeći. – Znam ga kao dobrog druga i lafa. Mislim da nije od onih koji će sramežljivo okrenuti glavu kada mu neka žena ponudi svoje draži, ali nije ni od onih koji će nekoga napastvovati – dodao je Batler

koga je, čini se, zabavljalo ženino negodovanje.

– Džek – pokušala je ona ponovo – kazala sam ti da mi se privukao i da je...

– Nema značaja, Besi – prekinuo je odlučno. – Izgleda da nisi slušala šta ti govorim, a lično nemam vremena da slušam prepričavanje tvoje uobrazilje... Moram da idem u grad...

– Opet? – uzviknula je Besi ljutito.

– Zar ćeš me opet ostaviti samu?

Čovek slegnu ramenima.

– Nemam nameru da menjam svoj način života samo zato što si ti došla ovamo, Besi. Na ranču ima svega što ti je potrebno, pa prema tome nema razloga da vrištiš na mene – kazao je i okrenuo konja prema Doku. – Pretpostavljam da si pošao u grad, je li tako? Ne vidim da bi ti u ovom trenutku odgovarao moj ranč.

Holidej je s prezirom odmerio mladu ženu i ćutke se okrenuo. Ljuta, ona se namrštila i krenula prema Batleru.

– Prokletniče, zar ti da mi određuješ kako ću da se ponašam...

– Čekaj, Besi – zaustavio je Batler odlučno. – Ne zaboravi da sam ti u ovom trenutku ja jedini prijatelj u kraju! Činjenica je da sam zbog tebe stavio glavu u torbu, a da za uzvrat nisam dobio ništa. Bar za sada.. – dodao je požudno odmeravajući njeno raskošno telo.

Besi nešto nerazumljivo promrmlja i dodade – Nećeš ništa ni dobiti, vrag

te odneo. Ni sam ja jedna od onih tvojih salunskih... Ako si i jednog trenutka pomislio da ću ja...

– Nemam nameru da o tebi bilo šta razmišljam, Besi. Ovo do sada bilo je i suviše. Poneo sam se kako treba, a ti odluči šta ćeš dalje. Neću se u to mešati pošto mi je sasvim svejedno! – dobacio je Batler i poterao konja.

Holidej se lagano naklonio u znak pozdrava i bez reči pošao za svojim prijateljem.

No, Besi nije mirno primila Batlerove reči. Naime, mlada žena je planula divljim gnevom i sasula bujicu pogrda koje su ipak naterale Batlera da se zaustavi. Zatim se okrenuo prema njoj, izvadio nešto iz džepa i nekoliko puta ga izvagao u zatvorenoj šaci.

– Evo, drži – povikao je i bacio joj komad zlatnog novca.

Ona ga je ćutke uhvatila u letu i žurno prišla ogradi trema. No, pre nego što je uspela bilo šta da kaže, Džek Batler je dobacio – Moram da pođem, devojko. Vратиću se pre sumraka i doneću ti nešto lepo. Važi?

Ne čekajući odgovor, on se okrete i požuri uz nerazgovetno mrmljanje.

– Holideje, nemoj nikada biti toliko lud da neku ženu dovedeš kući. Ja sam bio usamljen i pomislio sam da bi mi bilo bolje ako bih imao društvo. Ali, neka me vrag nosi ako nisam napravio najveću grešku u životu.

Prošavši krivinu, Batler se uputio niz kosinu ka jednom malom potoku. Holidej je ćutke pošao za njim prise-

ćajući se kako se upoznao sa čovekom koji je sada jahao ispred njega. U vreme njihovog susreta, Batler je bio kopač zlata. Holidej je sasvim slučajno naišao na njegov logor u kritičnom trenutku dok ga je grupa napadača držala u opsadi. Tom prilikom Batler je bio ranjen i njegov tragičan kraj bio je samo pitanje trenutka. Holidej je pogodio dvojicu, a trojicu preostalih lupeža naterao u bekstvo. Pošto je ranjeniku pružio prvu pomoć, Dok ga je stavio na konja i posle napornog puta dugog četrdeset milja uspeo da ga dovede do lekara u Karver Sitiju.

– Šta radiš u ovom kraju, Holideje? – upitao ga je Batler prenuvši ga iz misli. – Koliko znam, bio si u Sonori. Čuo sam da si tamo došao u sukob sa braćom Janger?

– To su samo govorkanja – odvratio je Dok. – A šta je sa tobom?

– Pa, konačno sam se obogatio, prijatelju, obogatio u pravom smislu te reči. Videćeš. Ako ti nešto treba, samo reci. Čim stignemo u grad otići ćemo u banku i vratiću ti sve što ti dugujem. Sto mu gromova, vukao si me na leđima nekoliko nedelja, brinuo se o svemu, plaćao...

– Samo dve nedelje – ispravio ga je Holidej mirno.

– Ali dve najvažnije nedelje u mom životu! Hm... vreme provedeno sa tobom bilo mi je od neprocenjive koristi. Video sam kako postavljaš i rešavaš stvari i mogu da kažem da sam

mного naučio. I iz ranijeg iskustva sam znao da upadanje u glupe konflikte samo može da mi šteti. Pored tebe sam shvatio na koji način da ih izbegnem, ali i kako da pustim druge da prave greške i posle ih vešto iskoristim. Dakle, hoću da ti kažem da je poznanstvo sa tobom imalo uticaja na moj kasniji život.

Holidej nije bio naročito zainteresovan za priču, pa je pomalo odsutno klimnuo glavom. Bio je umoran od puta i željan dobre hrane i pića. Osim toga, nadao se da će u gradu naći dovoljno onih koji vole da isprobaju sreću na kartama. Mada je imao dovoljno novca, mala dobit na pokeru dobro bi mu došla. Osim toga, želeo je da upozna grad, nove predele i ljude što je i bio smisao njegovog načina života. Batlerovi doživljaji nisu ga mnogo ineresovali, ali je bio zadovoljan što je u toku puta saznao još nešto o mladoj ženi koju su ostavili u ranč kući. Naime, bilo je evidentno da je njegov poznanik odnekud došao do veće svote novca i da se Besi zbog toga vezala za njega.

Neko vreme jahali su čutke, svaki sa svojim mislima.

U jednom trenutku, Holidej je pogledao preko ravne prerije i u daljini, u treperavoj izmaglici letnjeg dana, ugledao nejasne obrise grada.

– Da li je ono Džosemiti Veli? – upitao je Batlera.

– Jeste, Dok. To je cilj tvoga putovanja?

– Da.

– Imaš li neki poseban razlog što si došao ovamo? – zapitao je Džek.

Džordžijanac neodređeno slegnu ramenima.

– Ništa specijalno. Čuo sam da je oblast bogata, da se grad razvija i da ima dosta novca u opticaju. A to je upravo ono što mi treba. U gradu koji cveta za mene nema problema.

Batler se osmehnuo otkrivši krupne, nepravilne ali potpuno zdrave zube.

– Pa... dosta dobro si obavešten, grad je zaista u usponu. Ali čini mi se da me nisi dobro čuo ili me nisi dobro razumeo. Ja sam pun dolara, drugar. Imam love dovoljno za obojicu. Zašto da se mučiš?

– Ja idem svojim putem i živim svojim životom – rekao mu je Dok.

– Uostalom, i sam znaš da je to moj princip.

– Znam, znam, sve mi je to poznato. No, ja ti nisam ni predlagao da primiš od mene bilo kakvu milostinju, Dok. Čuj, šta ima normalnije od toga da čoveku koji ti je dužnik pružiš mogućnost da ti vrati za sve što si mu učinio? Jer da nije bilo tebe, ja bih odavno bio mrtav.

Holidej je samo slegnuo ramenima. Batler je zaista bio u škripcu iz koga se verovatno ne bi izvukao, ali on nije smatrao da mu za pruženu pomoć treba uzvratiti. No bez obzira na to, Batlerov gest mu se dopao.

– Pa, dobro...– odvratio je posle kraćeg ćutanja. – Nemam ništa protiv da mi nadoknadiš troškove za one dve nedelje u Karver Sitiju. Ne kažem da mi taj novac sada ne bi dobro došao...

– Daću ti to i još mnogo više, Dok, videćeš. Možda ću ugrabiti povoljan trenutak i razgovarati sa Besi o tome da te izvesno vreme zadržimo kao gosta.

– Ne, hvala ti, to zaista ne bih prihvatio.

– Zbog Besi? – zapitao je Batler.

– Ma ne brini, kada je malo bolje upoznaš, dopašće ti se, siguran sam. Malo je žustra i ponaša se plahovito, ali dobro zna gde je granica.

Holidej nije odgovarao ne želeći da zateže situaciju. No, dobro je znao da nikada neće prihvatiti Batlerov predlog.

Jahali su umerenim kasom preko ravne prerije i posle nekog vremena ujahali u grad. Čim su prošli kroz glavnu ulicu Dok je shvatio da je Džosemiti Veli veći nego što je očekivao. Zaustavili su konje pred salunom, a onda se Batler uputio u banku.

– Sačekaj me unutra i popi neko piće, Dok. Brzo se vraćam!

Holidej je nekoliko trenutaka stajao na tremu, a onda se okrenuo i ušao u ne previše veliku prostoriju zasićenu mirisom duvana i akohola. Laganim korakom je stigao do šanka i naslonio se na glatku, iznenađujuće čistu površinu.

Ispod oka je kratko odmerio goste konstatujući da među njima ima „finih” građana, nekoliko stočara i kauboja, putnika u prolazu, skitnica i protuva raznih vrsta. Barmen ga je ćutke poslužio, hitro zgrabio novac i istavio flašu sa brendijem na tezgu ukoliko bude želeo da se posluži sam.

Prošlo je svega nekoliko minuta i u salun je ušao Batler koji je namerno zastao na ulazu i značajno pogledao ljude oko sebe. Ugledavši posetioca, prisutni su ga pozdravili veselim poklicima i glasnim uzvicima odobravanja.

Odjednom su se odnekuda pojavile i dve salunske zabavljačice i uhvativši pod ruku Džeka koji je bio u centru pažnje, uputile se sa njim prema Holideju. Batler je devojke predstavio kao Čeri i Lolu. Mlađa i lepša Čeri koja je bila jako našminkana i izazovnije obučena, odmah je stala pored Holideja dajući tako do znanja koga je odabrala. Njena prijateljica koja je zainteresovano pogledala Doka, brzo se okrenula prema Batleru i poklonila mu najljubazniji osmeh. Videvši da je privlačni tamnokosi stranac potpuno hladan, i Čeri se okrenula Batleru.

Neko vreme Džek je uživao u osmesima i pažnji obeju žena, a onda im je, sav zadovoljan, uz nežan šapat tutnuo u ruke po nekoliko novčanica.

Čim su se devojke udaljile, iz džepa je izvadio debeo svežanj, stavio ga na šank i počeo da broji.

– Dok, ovo ti je za ono putovanje do Karver Sitija... Ovo je za ono što si platio lekara i sve usluge, a ovo... ovo je za hranu i piće i sve što si kupovao.

Dok je osmotrio pozamašnu gomilu novčanica na šanku i zaključio da je Batler bio krajnje izdašan. Zato je gotovo polovinu novca gurnuo u stranu i rekao – Moraš znati da Dok Holidej ne prodaje svoje usluge, Džek. I zato ću ti uzeti samo ono što sam stvarno potrošio na lekara, hranu i piće. Hm... izgleda da si naišao na rudnik zlata – dobacio je stavljajući novac u džep.

Batler ga je pogledao pravo u oči i ne trepnuvši, odvratio – Desilo se nešto gotovo neverovatno; nije zlatan raudnik, ali kao da jeste. Naime, poterao sam neka goveda do oblasti Rilang i tamo naišao na jedan grad u kome jako dugo nisu videli meso. Zaradio sam toliko da će mi biti dovoljno za ceo život.

– Ako budeš trošio kao sad, Batlere, onda ćeš morati da sagradiš kovnucu novca – upozorio ga je Dok.

No, on je samo zabacio glavu i glasno se nasmejo. Zatim je uhvatio Lolin pogled, stavio na šank ispred Holideja pregršt dolara i nagnuvši se prema njemu, šapnuo – Idem da završim nešto važno, Dok. Ako hoćeš, mogu srediti da nam se Čeri pridruži gore sobi. Mogli bismo popiti neko piće dok se bolje ne upoznate, a onda... onda bi mogao da se zabavljaš sa devojkom ako želiš – dobacio je, munuo Holideja u rebra i pljesnuo se

rukom po nabreklom džepu. – Nema potrebe da brineš o troškovima, prijatelju. To prepusti meni. Uostalom, devojkama je neophodna neka sitna pažnja da bi se sasvim odobrovoljile. Dakle, platiću sve što poželiš.

Holidej je klimnuo glavom i mirno odvratio.

– Hm... već sam dugo u sedlu, a poslednja tri dana nisam pojeo nijedan čestiti obrok, Batlere. Ti radi šta god želiš, a ja ću sesti da se malo odmorim.

– Kako hoćeš, drugar – odvratio je ovaj i krišom pogledao prema stepenicama koje su vodile na sprat. Videćemo se kasnije.

Holidej mu nije odgovorio. No, čim se Džek udaljio, ispio je još jedno piće i tiho dobacio barmenu – Ako me Batler bude tražio, kažite da sam uzeo sobu i pansionu, ili da jedem u restoranu. Recite mu da ne brine za mene i da ćemo se videti kada sledeću put dođe u grad.

Čovek za šankom glimnu glavom.

– Onda će to biti sutra popodne... – promrmljao je. – Džek sada svakog dana dolazi u grad. Svrbe ga dlanovi pa ih češe trošeći novac u većim količinama.

Holideja nisu interesovale pojedinosti o Batlerovom životu. Kada se umije, presvuče i dobro najede, verovatno će biti zainteresovan za neku drugu aktivnost. Uostalom, ko zna? Možda će ipak rešiti da ode iz grada ili nešto treće...

Baš u trenutku kada se Dok odvojio od šanka u nameri da pođe, leptir vrata su se otvorila i on je mahinalno pogledao u tom pravcu.

Prvo je ugledao visokog, po izgledu i držanju dobrostojećeg čoveka u tamnom odelu koji je ušao laganim, pomalo tromim korakom. Odmah iza njega išao je, ogroman, visok snagator sa licem izbrazdanim ožiljcima i čudno razmaknutim očima neobičnog pogleda.

U stvari, njegovu pažnju privukao je treći posetilac koji je čvrstim korakom ušao za ovom dvojicom. Bio je nešto niži rastom, oštih crta lica, kukastog nosa, sitnih, zlih očiju i tankih, sumorno stisnutih usana.

Njegovi pratioci zaustavili su se na ulazu i pogledom obuhvatili celu prostoriju. Bilo je očigledno da ih ništa nije zainteresovalo, pa su lagano krenuli prema šanku ne obazirući se na gužvu oko sebe. A onda je jedan nešto tiho promrmljao i sva trojica su kao po komandi, zastala u mestu. Dok je video kako je onaj sa kukastim nosom pokazao prema stepenicama kojima se, idući na sastanak sa Lolom, upravo penjao Džek Batler.

Omaleni je ponovo nešto rekao i onaj visoki se namrštio, brzo mu odvratio nekoliko reči na šta je ovaj potvrdno klimnuo glavom. Čovek u crnom odelu se tada izmakao udesno, neprestano pomno posmatrajući sve oko sebe. Onaj drugi nalik na planinu, pomerio se u drugu stranu ostav-

ljajući trećem partneru, onom sa kukastim nosom, „otvoreno” mesto za prolaz. Smrknutog lica i nabranih obrva, ovaj je krenuo napred, pogleda uprenog u Džeka Batlera.

Tada je čovek u crnom odelu progovorio kao da se obraća svim prisutnima, tek neznatno povišivši ton – Ljudi, želim da svi ostanete na svojim mestima i nastavite da pijete. Moj prijatelj je maločas otkrio nešto što ga je uzrujalo, a on nije od onih ljudi koji umeju da kontrolišu svoja osećanja. Zato vas molim da gledate svoja posla i ne mešate se u ono što će se dogoditi.

Gomila se nervozno uskomešala, a zatim je u odaji zavladala tišina. Dok Holidej se zaustavio pored jedne grupe građana i kada je čovek u tamnom odelu završio rečenicu, jedan od ljudi je prošaputao – To je Rudi Larnard. S njim je i Tom Sejmor.

Larnard! Doku je ime bilo poznato, mada tog čoveka nikada nije video. Pričalo se da je izuzetno brz na revolveru, ali da nije pravi revolveraš koji iznajmljuje svoje usluge jer ima neka svoja pravila kojih se strogo pridržava. Čuo je takođe i za Toma Sejmora koji je južno od Plate stekao priličan ugled onog trenutka kada se hrabro suprotstavio bandi Larija Martina. Iako je pobedio u poštenom obračunu, „zaradio” je tri kuršuma koji su dovoljno govorili o njegovoj hrabrosti. Preživeo je zadobijene rane nasuprot petorici protivnika koji su

